

Öfversättningar från Lord Byron, försök, hvilka ... under inseende af histo...

Bring, Ebbe Samuel,

81 L Br. Byron

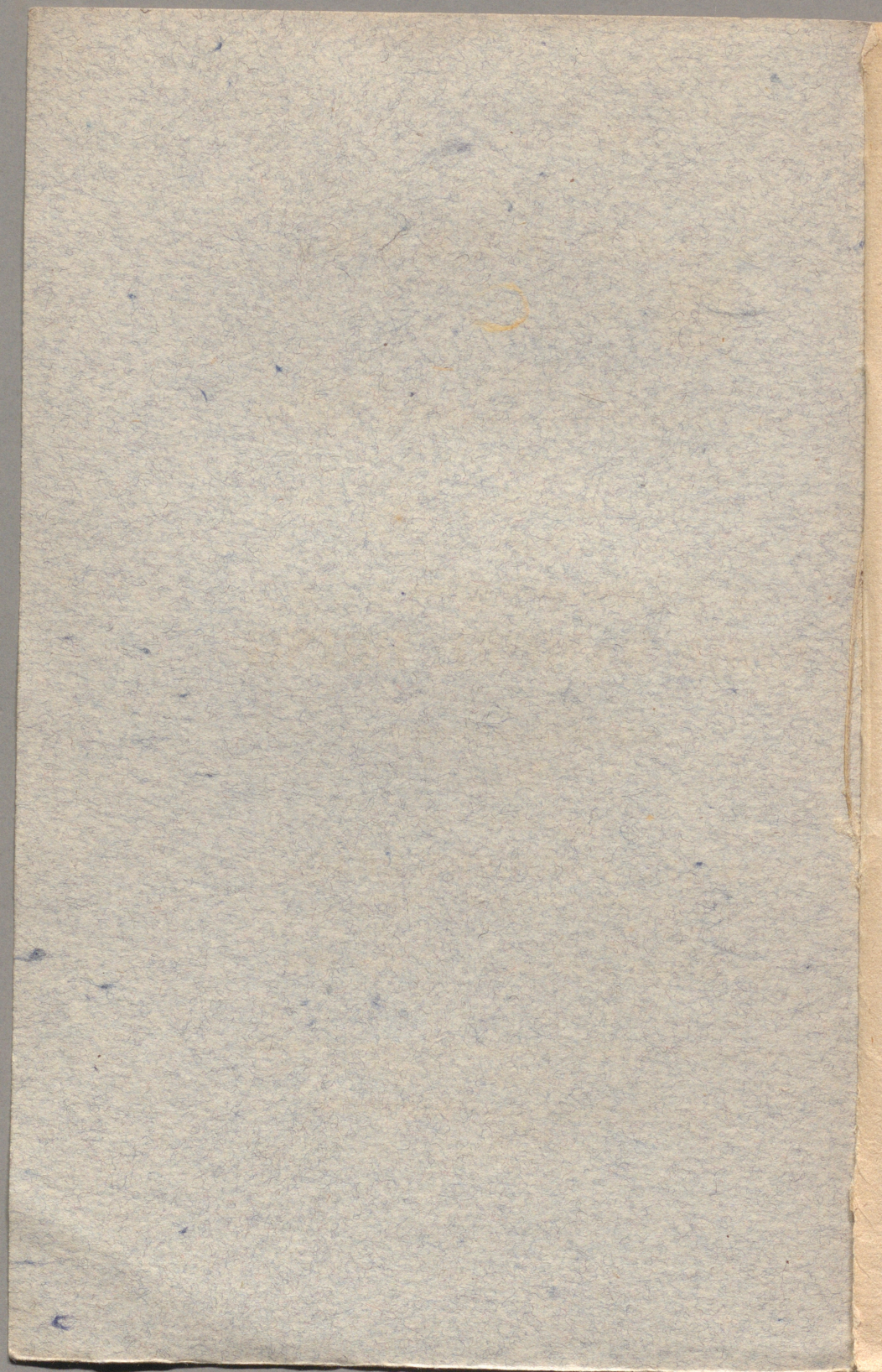
National Library
of Sweden

BYRON G. H. G.

ÖFVERSÄTTNINGAR FRÅN

Vitt
1801
(By)

1801

52 A
Öfversättningar

från

L O R D B Y R O N ,

F ö r s ö k ,

hvilka

med Philosophiska Facultetens tillstånd

och

under inseende

af

Historiarum Professorn

EBBE SAMUEL BRING

skola offentligens försvaras

af

Öfversättaren

EWALD HERIBERT BRAG,

Studerandē af Götheborgska Nationen;

uti Carolinska Academien den 27 Mars 1839.

LUND,
tryckte uti Berlingska Boktryckeriet,
1839.

JOHN BROWN

1850

FRANKLIN BROWN

Kongl. Maj:ts
Trotjenare, Assessoren
och Rådmanen i Götheborg,
Högädle

Herr **A N D E R S B R A G ,**

samt

Högädla Fru

G U S T A F V A B R A G ,
född **G O T H E E N ,**

De Huldaste Föräldrar

vördnadsfullt tillegnadt

af

sonlig kärlek och tacksamhet.

1844

Prof. Dr. J. J. Müller

und Hofrath an der Universität

Wien

Die Herren Herren

1844

Wien

Die Herren Herren

und Hofrath an der Universität

Die Herren Herren

Die Herren Herren

Die Herren Herren

"ALLT ÄR FÅFÄNGLIGHET, SÄGER
PREDIKAREN."

(Ur "HEBREW MELODIES.")

För mig sken rykte, visdom, magt,
Och hälsa, ungdom lekte;
I bågarn vinet brann med prakt,
Och kärleken mig smekte;
Jag solade mitt hjerta, nöjd,
I skönhets varma blickar,
Och mitt var allt af jordisk fröjd,
Som kungahöghet skickar.

"ALL IS VANITY, SAITH THE PREACHER."

Fame, visdom, love and power were mine,
And health and youth possess'd me;
My goblets blush'd from every wine,
And lovely forms caress'd me;
I sunn'd my heart in beauty's eyes,
And felt my soul grow tender;
All earth can give, or mortal prize,
Was mine of regal splendour.

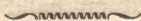
De dagars mängd jag öfverser,
 Som för mitt minne sväfva,
 Då allt, hvad jordelifvet ger,
 Mig lockade att lefva:
 Ej dag rann upp, ej timma svann,
 Med nöje oförbittradt;
 Jag aldrig än en prydnad fann,
 Som utan plåga glittrat.

Väl markens orm af tjusaren
 Blir tamd med djerfva fingrar;
 Men hvem har magt att tjusa den,
 Som sig kring hjertat slingrar?
 Han lyssnar ej till visdoms tal,

I strive to number o'er what days
 Remembrance can discover,
 Which all that life or earth displays
 Would lure me to live over.
 There rose no day, there roll'd no hour,
 Of pleasure unembitter'd;
 And not a trapping deck'd my power,
 That gall'd not while it glitter'd.

The serpent of the field, by art
 And spells, is won from harming;
 But that, which coils around the heart,
 O! who hath power of charming?
 It will not list to wisdom's lore,

Han döfvas ej af sången,
 Men stinger der, till evigt qual,
 Den själ han slutit fången.

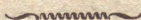

BELSHAZZARS SYN.

(Ur "HEBREW MELODIES.")

På thronen kungen satt;
 Af höfdingar hans sal
 Var fylld; i festlig natt
 Sken tusen lampors tal.
 Och hedningen drack rus
 Ur Judas helgedom —

Nor music's voice can lure it;
 But there it stings for evermore
 The soul, that must endure it.

VISION OF BELSHAZZAR.

The king was on his throne,
 The sathraps throng'd the hall;
 A thousand bright lamps shone
 O'er that high festival.
 A thousand cups of gold,
 In Judah deem'd divine —

Ur tusen gyldne krus,
Jehovahs egendom.

Men se, i samma sal
Och samma stund en hand
Sig fram till väggen stal,
Och skref, liksom på sand:
En afskiljd människohand
På väggen ritade,
Och, likt en trollstaf, band
Tillhop bokstäfverne.

Ej längre glädjen ljöd.
Monarken såg, förskräckt;
Med hämmad röst han ljöd,

Jehovah's vessels hold
The godless heathen's vine!

In that same hour and hall,
The fingers of a hand
Came forth against the wall,
And wrote as if on sand:
The fingers of a man,
A solitary hand
Along the letters ran,
And traced them, like a wand.

The monarch saw, and shook,
And bade no more rejoice;
All bloodless wax'd his look,

Med kind, af blekhet täckt:
 "Kalla hit de lärde fort,
 De visaste på jord,
 Att jaga fruktan bort
 Och tyda fasans ord!"

Chaldeens spåmän! här
 Er kunskap ej förstår:
 Lika oförklarad der
 Den hemiska skriften står.
 Och, Babels åldrige!
 Hur djup er visdom är,
 Nu kunnen J blott — se,
 Men veten intet mer.

And tremulous his voice:
 "Let the men of lore appear,
 The wisest of the earth,
 And expound the words of fear,
 Which mar our royal mirth."

Chaldeas sears are good,
 But here they have no skill;
 And the unknown letters stood,
 Untold and awfull still.
 And Babels men of age
 Are wise and deep in lore;
 But now they were not sage,
 They saw — but knew no more.

En man, som fången var,
 Ung och af utländskt blod,
 Som hörde deras svar
 Och skriftens språk förstod,
 Las profetians dom
 Vid midnattslampors sken,
 Och nästa dag, som kom,
 Besannade den ren:

"Belshazzars magt jag såg;
 Nu är den icke mer.
 Han, vägd uppå en våg,
 Är lätt och uselt ler.
 Hans skrud — en svepning är,
 Han thronar — i en graf.

A captive in the land,
 A stranger and a youth,
 He heard the king's command,
 He saw that writing's truth.
 The lamps around were bright,
 The prophecy in view;
 He read it on that night, —
 The morrow proved it true.

"Belshazzar's grave is made,
 His kingdom pass'd away;
 He, in the balance weigh'd,
 Is light and worthless clay.
 The shroud, his robe of state,
 His canopy, the stone;

För mur'n står Medens här,
Hans thron jag Persen gaf.

SENNACHERIBS NEDERLAG.

(Ur "HEBREW MELODIES.")

Som en varg på en hjord kom Assyriern ned,
Och i purpur och guld glänste härarnes led;
Och som nattliga stjernor uti Galile'n
På mörkblåa vågen, var lansarnes sken.

Och när solen gick ned stod den härskaran skön,
Liksom löfven i skogen, när sommarn är grön:
Och om morgon låg härjad den härskaran all,
Liksom löfven i skogen, när höst blåser kall.

The Mede is at his gate!
The Persian on his throne!"

THE DESTRUCTION OF SENNACHERIB.

The Assyrian came down like the wolf on the fold,
And his cohorts were gleaming in purple and gold;
And the sheen of their spears was like stars on the sea,
When the blue wave rolls nightly on deep Galilee.

Like the leaves of the forest, when summer is green,
That host with their banners at sunset were seen:
Like the leaves of the forest, when autumn hath blown,
That host on the morrow lay wither'd and strown.

Ty dödsengeln spred sina vingar i vind,
 Och hans andedrägt rörde vid fiendens kind;
 Och ögonen brusto, och hjertat ej lopp,
 Och aldrig de sofvande vaknade opp.

Och der gångaren låg med sin näsborr så vid,
 Men ej mera den frustade stolthet och strid:
 Och på torfvan låg fradgan så hvit och så kall,
 Som skummet af klippslagna bränningens svall.

Och förbleknad och vanställd låg ryttarn der ock,
 Med rost på sin rustning och dagg i sin lock;
 Och förstummadt var lägret, trumpeternas dån
 Och sköldklang och härskri ej hördes derfrån.

Och, J enkor i Assur! stor sorg är för er;
 Och af harm ramla Baalsbelätena ner;

For the angel of death spread his wings on the blast,
 And breathed in the face of the foe as he pass'd;
 And the eyes of the sleepers wax'd deadly and chill,
 And their hearts but once heaved, and for ever grew still!

And there lay the steed with his nostril all wide,
 But through it there roll'd not the breath of his pride:
 And the foam of his gasping lay white on the turf,
 And cold as the spray of the rockbeating surf.

And there lay the rider distorted and pale,
 With the dew on his brow and the rust on his mail;
 And the tents were all silent, the banners alone,
 The lances unlifted, the trumpet unblown.

And the widows of Ashur are loud in their wail,
 And the idols are broke in the temple of Baal;

Och hedningens härsmagt, den svärdsegg ej fällt,
Har, som snö, uti Zebaoths blickar försmält.

~~~~~

SÅNG.

(Ur "HOURS OF IDLENESS.")

När jag ung sprang på heden, en Höglandets son,
Och djerf till din hjessa, o Snö-Morven! klef,
För att skåda, hur störtfloden nedföll med dån
Och förbi, under fötterne, stormmolnet dref,
En främling för kunskap, för fruktan jemväl,
Och vild som de klippor, som fostrade mig, —
Då endast en känsla var kär för min själ,
Och du gissar det, Mary! den tillhörde dig.

And the might of the Gentile, unsmote by the sword,
Hath melted, like snow, in the glance of the Lord!

~~~~~

SONG.

When I roved, a young Highlander, o'er the dark heath
And climb'd thy steep summit, oh! Morven of snow,
To gaze on the torrent that thunder'd beneath,
Or the mist of the tempest that gather'd below,
Untutor'd by science, a stranger to fear,
And rude as the rocks, where my infancy grew,
No feeling, save one, to my bosom was dear:
Need I say, my sweet Mary, 'twas centred in you?

Dock ej kärlek. — Det namnet mig obekant var; —
 Hvad lidelse kan väl i barnhertat bo? —
 Men jag känner detsamma ännu, som jag har
 Känt, som gosse, förut på den klippströdda mo:
 I mitt bröst var blott intryckt en endaste bild,
 Från mitt blekgråa land jag ej önskade mig;
 Och jag litet behöfde, ty himlen var mild,
 Och min tanke var ren, ty min själ var hos dig.

Jag med solen stod upp; ifrån fjell och till fjell,
 Med min hund såsom ledsven, lopp muntert min gång;
 Öfver Deesflodens svallande våg sam jag snäll,
 Och hörde ur fjerran Högländarens sång:
 På min ljungbädd om qvälln jag ej drömde en syn,
 Der din bild, ljufva Mary, ej visade sig,

Yet it could not be love, for I knew not the name, —
 What passion can dwell in the heart of a child?
 But still I perceive an emotion the same
 As I felt, when a boy, on the crag-cover'd wild:
 One image alone on my bosom impress'd
 I loved my bleak regions, nor panted for new;
 And few were my wants, for my wishes were bless'd,
 And pure were my thoughts, for my soul was with you.

I arose with the dawn; with my dog as my guide,
 From mountain to mountain I bounded along,
 I breasted the billows of Dees rushing tide,
 And heard at a distance the Highlander's song:
 At eve, on my heath-cover'd couch of repose,
 No dreams save of Mary, were spread to my view,

Och brinnande höjdes min andakt till skyn,
Ty min bön var den första om välgång för dig.

Mitt hem jag förlät; mina drömmar fått slut,
Och bergen försvunnit, och ungdomens vår;
Jag skall vissna allen, och min slägt skall dö ut,
Och jag fröjdas nu blott af de hänflydda år.
Ack, äran mig upphöjt, men bitter hon var;
Bland kärare scener gick barndömmens stig:
Skönt mitt hopp hafver svikit, är minnet dock kvar,
Skönt mitt hjerta är kallt, dock det trånar till dig.

När jag ser någon bergsspets i skyarne stå,
Jag minnes de klippor, som skugga mitt hem;
När jag skådar en kärleksblick, ljuflig och blå,
Jag minnes den blick, som besällade dem;

And warm to the skies my devotions arose,
For the first of my prayers was a blessing on you.

I left my bleak home, and my visions are gone,
The mountains are vanish'd, my youth is no more;
As the last of my race, I must wither alone,
And delight but in days I have witness'd before.
Ah! splendour has raised, but embitter'd my lot;
More dear were the scenes, which my infancy knew.
Though my hopes may have fail'd, yet the are not forgot;
Though cold is my heart, still it lingers with you.

When I see some dark hill point its crest to the sky,
I think of the rocks, that o'ershadow Colbleen;
When I see the soft blue of a love-speaking eye,
I think of those eyes, that endear'd the rude scene;

Och när fladdrande lockar jag ser någon gång,
 Som med Marys blott svagt kunna jemföra sig,
 Jag minnes den ringlande guldflo den lång,
 De lockar, som helgades skönhet och dig.

Dock den dag, då jag åter skall se mina berg,
 I sin snömantel svepta — o gryr den då ej?
 Jo, kanhända; — men när i den välkända färg
 De stå för mig, går Mary emot mig? — O, nej!
 Farväl' då, J berg, der min barndom rann opp!
 Och du ljufliga Dee! ej J återsen mig.
 Intet hem uti skogen skall skyla min kropp:
 Ack, Mary! hvad hem vore mitt utan dig.

When, haply, some light-waving locks I behold,
 That faintly resemble my Mary's in hue,
 I think on the long flowing ringlets of gold,
 The locks that were sacred to beauty and you.

Yet the day may arrive, when the mountains once more
 Shall rise to my sight, in their mantles of snow;
 But while these soar above me, unchanged as before,
 Will Mary be there to receive me? ah, no!
 Adieu! then, ye hills, where my childhood was bred,
 Thou sweet-flowing Dee, to thy waters adieu!
 No home in the forest shall shelter my head:
 Ah! Mary, what home could be mine, but with you?

